



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. április 9.
(húsvét vasárnap este)**

Földvári Tibor

FELTÁMADOTT AZ ÚR BIZONNYAL

Köszöntés igéje: Jelenések 1,17b-18

Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, És az Élő; pedig halott voltam, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.

Énekek: 187; 616; 348

Lekció: Lukács 24,33-35

Alapige: Lukács 24,33-35

És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, akik velük voltak. Kik ezt mondták: Feltámadott az Úr bizonytal, és megjelent Simonnak! És ezek is elbeszélték, mi történt az úton, és miképpen ismerték meg ők a kenyér megszégéséről.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a mennyei dicsőségben hangzik a halleluja – dicsérjétek az Urat –, a szent angyalok, a hitben elhunyt szeretteink folyamatosan imádkozhatnak így téged. És micsoda ajándék, hogy mi is ugyanezt tehetjük itt e földön e bűneset utáni világban, de ahol mi is tudhatjuk, győztél, győzött a mi Megváltónk.

Hódolunk előtte, hogy az Úr Jézus él. Magasztalunk, hogy számunkra a hét első napja, az Úr napja újra meg újra hirdeti: feltámadt az Úr. Most pedig ennek az ünnepe is van előttünk.

FELTÁMADOTT AZ ÚR BIZONNYAL

Magasztalunk téged a családban megtapasztalt áldásaidért, szeretetközösségért. Áldunk, hogyha a családban mindenki már ismer téged és velünk együtt imád. Tudod, hogy mennyire fáj a szívünk, amikor azokra gondolunk, akik még nem ismernek szív szerint. De áldunk, hogy az ilyen családtagokra is úgy tekinthetünk, mint akik számára Jézus bármikor nagyon személyessé lehet, hiszen él az Úr.

Magasztalunk téged, hogy a lelki családban, a gyülekezetben úgy lehetünk mindig együtt, mint ahogy a tanítványok is, az asszonyok, a te hívó néped akkor és ott.

Köszönjük, hogy az úrvacsorai közösségben is ma is erősíteni akarod a mi hitünket, bátorítani, de ha kell, vigasztalj is.

Urunk, ha bárki van közöttünk, aki még nem ismer szív szerint, hallja meg a hívó szót. Kérünk arra, hiszen a kegyelem ideje van még mindig, hogy ne elveszen, hanem ő is velünk együtt örökre élhessen, amíg eljön Jézus, addig is boldogan minden baj és nehézség között is.

És kérünk, ígéreted szerint Szentlelked és igéd által légy jelen, szólj személyesen ma is hozzánk, egyedül Jézusért kérjük ezt, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Mivel nem olyan régen még a Lukács evangéliuma fejezeteit olvashattuk, történeteit a református kalauz szerint, talán emlékeztek erre a szakaszra, és az is lehet, hogy az ünnepek alatt olvastátok is – ha a Lukács evangéliumából néztétek a passió-történetet, a feltámadás-történeteket – ezt az igeszakaszt. Ha valakinek teljesen ismeretlen volt a felolvasás során, az emmausi tanítványok történetének a záró mozzanataról olvashatunk.

Viszont ki kell emelnem, hogy nem az emmausi tanítványokról, illetve nem az emmausi tanítványok történetéről lesz szó az igehirdetés üzenetében. Ez holt biztos. És ezt a szót azért szerettem volna így mondani, mert ti is ismeritek, húsvétkor ennek a kifejezésnek különösen is aktuális üzenete van. Mert amikor én egyszer az ige fényében megvizsgáltam ennek a kifejezésnek, amit ugye a bizonyossággal kapcsolatban szoktunk használni – remélem, hogy ti nem szoktatok, én sajnos igen, használtam –, hogy miről is van szó, és rájöttem, hogy ez nem igaz. Persze magyar beszédben hozzászoktunk, hogy 'biztos mint a halál', de ez nem igaz. Két emberről tudjuk biztosan a múltban, hogy ők nem haltak meg. Remélem, emlékeztek a nevükre. Énók és Illés.

De a mi számunkra ennél sokkal fontosabb, épp a feltámadás ünnepén ennek jelentősége is van, hogy az Úr Jézus eljövetele az, ami biztos – most nem teszem hozzá a jelzőt. Hiszen mi minden nap az Úr Jézust várjuk. Az 1. század hívó népe is őt várta. A reformátorok is. Úrvacsorai közösségben is most is átéljük ennek a bizonyosságát, hogy amilyen valósággal veszem magamhoz a kenyeret, iszom meg a bort és az Úrral való drága lelki közösségben, hitben átélem a vele és az egymással való szeretetközösséget, ugyanilyen biztos, hogy eljön az Úr, és akkor be fog teljesedni mindaz, amit ígért. És ott is van szó vacsoráról.

Úgyhogy én rájöttem, hogy nem szabad használnom hívő emberként ezt, hogy 'holt biztos', és ne is gondolkodjak így. Ha véletlenül használtam is, de legalább ne így gondolkodjam, mert nem a halál a biztos, hanem az Úr Jézus személye és mindenképpen az ő eljövedele. Hiszen ő biztosan feltámadt – olvastuk most is a történetben. Az Úr Jézus biztosan él. Az is biztos, hogy uralkodik – nem is akárhogyan: Úrként. És az is biztos, hogy eljövendő. A Lukács evangéliumának a kijelentéseiben is, meg a többi evangélista leírásában, majd az egész Újszövetségben, nem is beszélve az Ószövetségről, tehát az egész Szentírásról, az egész Szentírásból tudjuk azt, mit jelent nekünk Jézus. Kicsoda ő, és hogy micsoda kiváltság, hogy mivel ő él, most is él, ezért ebben a földi életben is meg lehet ugyanazt tapasztalni, amit az örökkévalóságban is átélhetünk, csak még nem olyan teljesen, kiteljesedett formában, mint ami majd Jézus eljövetelekor bekövetkezik.

De hogy mit is élhetünk át biztosan Jézussal való szeretetközösségben, erről szól – most mondom újra – az emmausi tanítványok történetének a záró mozzanata, de nem az emmausi tanítványok szavain keresztül, hanem olyan tanítványok szavain keresztül, akikről nem is tudjuk, hogy pontosan kik voltak. A 34. verset újra olvasom: „Kik ezt mondták: Feltámadott az Úr bizonynal, és megjelent Simonnak!” Halljátok a „bizonynal” kifejezést: biztos, minden kétséget kizáróan. Tehát a feltámadásnak a bizonyosságát akarták kiemelni azok, akik itt szóltak a két emmausi tanítványnak – majd látjuk mindjárt a történetet is.

De az jutott eszembe, és ez nagyon fontos a bevezető gondolatok miatt is, mert ma is megvalósulhat az, amit látunk a húsvéti történetekben, hogy húsvét vasárnapjának hajnalán, tehát a feltámadás napjának a hajnalán, délelőttjén, délutánján nem feltétlenül látszódtak a tanítványok olyannak, mint akik hitték, tudták, hogy megtörtént a feltámadás. És bizony bennünket is érinthet ez. Ahogy a hét első napján akkor és ott az övéinek érthetlenség, félelmek, hitetlenség, kőkemény hitetlenség vagy csodálkozásban volt részük.

Mai tanítványoknak, mai Isten népének, még közösségünknek is akár Pasaréten, előfordulhat, hogy hasonló érzések, hasonló élethelyzetek vannak. Lehet bizonytalanság, akár reménytelenség is a hitünkben. Pedig Jézus feltámadt. De mintha nem támadt volna fel, úgy viselkedtem én többször is sajnós. Pedig elvileg lelkipásztorként nekem hivatalból is úgy kellene viselkednem, hogy mint aki hiszem, hogy Jézus biztosan feltámadt. De ott volt a probléma nekem is ilyenkor, ha még azt vallottam is, meg talán még prédikáltam is, hogy Jézus feltámadt, csak éppen ezzel a Feltámadottal való közösség személyes valósága az nem is volt annyira bizonyos, biztos. Reménytelenség, hitetlenség, bizonytalanság arra nézve, hogy a Feltámadottal van-e igazán közösségem nekem is. Lehet, hogy neked is volt már ebben részed.

Miért biztos a feltámadása az Úrnak és miért lehet bizonyos a feltámadott Úrral való szeretetközössége az ő népének – ezt a két gondolatot nézzük meg a felolvasott bibliai szakasz, de különösen is a 34. vers, fényében.

Az Úr feltámadása bizonyossága – ez az első tehát. Az evangélium híradásában az üres sír és a feltámadott Úr megjelenései, mint valóságos történeti

FELTÁMADOTT AZ ÚR BIZONNYAL

események igazolják, hogy mi történt a valóságosan meghalt názáreti Jézussal a feltámadás hajnalán. És az is nagyon fontos, ahogy a Korinthusi 1. levél 15. részében is többször is Pál apostolon keresztül az Úr Lelke hangsúlyozza, és a feltámadás-történetekben is előttünk van többször, Jézus is utal rá: „az Írások szerint”. Tehát ami valóságos történeti esemény „az Írások szerint”, akkor rögtön hozzátehetjük, tehát már üdvtörténeti esemény. Mert ha valami az Írások szerint történik, akkor az Isten üdvtörténeti cselekvésének a következménye. A Szentírás minden ígéretére gondoljunk most Jézus feltámadásával kapcsolatban, meg ne felejtjük el, hogy Jézus maga is többször is utal erre ígéretképpen. Üdvtörténeti esemény.

És ez akkor is igaz, hogyha az övéi nem hiszik el, kételkednek benne, az életükön, a közösségükön úgy látszik, mintha nem lenne igaz. De akkor is igaz, mert ez megtörtént egyszer s mindenkorra. Ez a Szentháromság Isten hatalmas műve: Jézus Krisztus feltámasztatott a Szentlélek által az Atya akarata és ígérete szerint. Lehet, hogy a mi életünkben is igaz, hogy nem látszik az életemben, a házasságodon, a családi életemben, akár a gyülekezeti életünkön is az, hogy valóban igaz lenne, hogy feltámadt az Úr. De ettől még igaz. És olyan jó, hogyha valamelyik családtagod esetleg azzal érvelt, hogy én nem akarom azt az Istent követni, akiről te beszélsz, vagy akit az életemben látok, mert hát egyáltalán nem vágyom rá. És teljesen igaz van, mert ha a te életemet nézte, lehet, hogy jogosan érezte ezt. De attól még igaz, hogy az Úr Jézus feltámadott és él. Az övéi, ha nem is hittek benne, attól ő még él.

És olyan hálás vagyok az Úrnak, hogy ahogy az ószövetségi történetekben látjuk a hithősök – az ósatyák történeteire is, ha gondolunk – életében mindig megmutatta azt is, amikor nem volt rendezett kapcsolatuk az Úrral, amikor az Úrral való közösség nem volt teljesen biztos náluk sem. Azért íratta le az Úr a feltámadás-történetekben is azt, hogy a feltámadás napjának az első nagy részében az övéi hogyan is éreztek, hogyan is gondolkodtak, hogyan is hittek vagy nem hittek, hogy láthassuk, hogy milyen lehet a mai hívő nép élete is esetleg. A feltámadás napja estéjén viszont már boldog bizonyossággal hirdetik – és ezt hallottuk: „Feltámadott az Úr bizonynal!”

Ezt olyanok mondják – nagyon fontos –, akik még nem is találkoztak a feltámadott Jézussal. Olyanok is mondhatják. Mária, Mária Magdolna is meg a másik Mária, az asszonyok, ők is ott lehettek mindenképpen. Péter is, ő is már találkozott vele. De a többiek még nem. És most hadd emeljem ki nektek, hogy ráadásul ez a leírás az emmausi tanítványok története mellékrészletként van előttünk. Ez csak egy mellékrészlet, hogy: „Kik ezt mondták: Feltámadott az Úr bizonynal, és megjelent Simonnak!” Mert a meghatóan izgalmas és a fantasztikusan átérezhető beszámoló az emmausi tanítványokkal kapcsolatban szól, hogy ők hogyan találkoztak Jézussal, hogyan ismerték meg a kenyér megtöréséről. Akik aztán, amikor ezt átélték, akkor sietnek vissza Jeruzsálembe, mert tudják, hogy ezt a többieknek is tudni kell, mert akkor mégiscsak igaz mindaz, ami miatt mi is olyanok voltunk, amilyenek, mert azt hittük, hogy nem. Fontos, ahogy beléptek abba a helyiségbe, ahol voltak, azok megelőzték őket. Így lett az,

hogy az emmausiak, az a kettő, csupán amazoknak a biztos tanúbizonyságtétele után erősíthették meg, hogy csakugyan feltámadt az Úr. Nem az emmausi tanítványok szájából hangzik, hogy valóban feltámadt az Úr – „Feltámadott az Úr bizonynyal!” –, hanem ezt a Jeruzsálemben levők mondják. És nem tudjuk pontosan, hogy kik.

A bizonyosságról szóló kijelentés csak kiegészítő történetrészlet itt a bibliai kijelentésben. Csak mellékszereplőkről van most szó, nem a történetben szereplő, jól ismerhető és sok-sok jelzővel meg állítmánnyal illetett személyekről. És éppen ebben is láttam az Úr hihetetlen nagy ajándékát és bölcsességét meg szeretetét, hogy azt akarja mutatni, hogy ha csak a mellékszereplőket nézzük a bibliai kijelentésben, akkor is láthatjuk, hogy mennyire biztos az Úr Jézus feltámadásának a története.

Sőt, még tovább lehet menni: hát hogyan lesz a főszereplőnek a személye igazán előttünk, ha nem úgy, hogy bemutatja, hogy nézzük meg, milyenek a mellékszereplők. Ők hogy éreznek, ők mit mondanak arról, aki az igazán főszereplő, akiről szól igazán ez az egész történet. Bizonyosságról szóló kijelentés, megbízható isteni íge, isteni kijelentés, pedig egy csomó kérdésünk lehet: kik is voltak pontosan, mikor is jelent meg Simonnak – egy csomó számunkra bizonytalan esemény, és nem mindenről tudósít a kijelentés a történetekben, de éppen így válik biztossá, hogy valóban feltámadt az Úr.

Az ősi görög nyelvben kétféle szövegvariáns is lehetséges. Az egyik az, amit Károli fordított: „Feltámadott az Úr bizonynyal!” – itt a végén van a bizonyosságra utaló kifejezés. A másikonál meg előtte van, hogy: „valóban feltámadt az Úr” – az új fordítású Bibliában vagy az új Károliban már így olvashattátok. De a magyar nyelven mind a kettőben a hangsúly itt van, hogy valóban, bizonyosan, minden kétséget kizáróan. A főszereplő személyét lássuk meg. De biztosan.

Emlékeztek, hogy Péter apostollal kapcsolatban a feltámadás-történetekben korábban mit olvashattunk? Mert a Lukács evangéliumának itt a 24. részében a 12. versben olvasunk arról, hogy amikor az asszonyok jöttek és elmondták, hogy mi történt, nem akartak hinni a tanítványok, Péter sem, de Lukácsnál látjuk, Péter kiszalad, kisiet a sírhoz, lehajol, benéz, látja, hogy a lepedők ott vannak. Aztán azt olvassuk, hogy elmegy magában csodálkozva a dolgon. János evangéliuma 20. részéből tudjuk, hogy biztos, hogy János is ment Péterrel együtt – most azt a történetet nem mondom el –, Lukácsnál a kijelentés Péter személyét akarja csupán hangsúlyozni, hogy ő ment, aztán látta, hogy mi van a sírboltban, utána elmegy magában csodálkozva a dolgon.

Nagyon szomorú az a tény, hogy az asszonyoknak nem akartak hinni a tanítványok, a férfiak. Pedig, ahogy hallottuk a délelőtti istentiszteleten a felolvasásból is, az asszonyoknak az angyal megjelent, ő mondta. Aztán az asszonyok az Úr Jézussal is találkoztak, Jézus is mondta nekik, amit mondott. De ők, a férfiak nem hittek, akkor se hittek. Amikor viszont Péter jött és ő mondta, neki már hittek.

Most nem megyek bele, hogy szomorú ez az igazság, de abba menjünk bele, hogy amikor Péter mondta, hogy mi történt vele a Jézussal való találkozás-

FELTÁMADOTT AZ ÚR BIZONNYAL

nál, ez már elég volt arra, hogy a többiek biztosan higgyenek abban, valóban feltámadt az Úr. De hogy Péter mikor találkozott Jézussal, azt nem tudjuk. Azt tudjuk tehát, hogy az üres sírt látva utána elmegy csodálkozva a dolgon, és a csodálkozva, az lehet akár negatív, akár pozitív előjelű. Teljesen mindegy. Egy biztos, hogy ott még nem hisz. De valamikor – délelőtt vagy délután mindenképpen – az emmausi tanítványok visszaérkezése előtt találkozott Jézussal és a többieknek elmondta.

És a többiek annyira hitték ezt, olyan bizonyos volt a hitük a feltámadásban, hogy él az Úr, hogy ezt meg akarták osztani azonnal az emmausiaknak. Mert nem tudták, hogy az emmausiak is tudják ám, hogy mi történt Jézussal, hiszen nekik is megjelent. Ezért olyan szép, hogy: „Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynal, és megjelent Simonnak!” Aztán: „És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképpen ismerték meg ők a kenyér megszegéséről.”

Ezt az egész jelentet úgy képzeljük el, mintha mi is együtt vagyunk a családban vagy elmegyünk egymáshoz lelki testvérekként így ünnepen és együtt étkezünk. És elkezdünk beszélgetni és elkezdünk mondani dolgokat, amiket lehet, hogy a másik is átélt, ő még nem biztos, de miközben beszélünk, olyan természetesen lelki egyszerűséggel, őszintén mondjuk, hogy biztos, milyen szuper. Aztán a másik is elmondja, hogy hát tudom én, ezt én is átéltem – és ő is elmondja, hogy milyen szép és mennyire kedves és milyen bizonyos valami.

Bizonyosság, mert hittek a tanúságtevő szavának. És itt nagyon alá kell húzni, hogy tulajdonképpen az összes feltámadás-történetrészletben azt látjuk, hogy mindig ott van vagy a Szentírás kijelentésére, szavára való utalás vagy a tanúságtevőnek a szavára való utalás. És a tanúságtevő szava nekünk is már Szentírás, hiszen itt van a bibliánkban. Vagy az ószövetségi szent írások szava vagy a bibliai történetekben szereplő tanúságtevőnek, bizonyosságtevőnek a bizonyos, biztos, minden kétséget kizáró szava.

Ha elkezdem mondani, remélem, folytatni tudjátok: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” Isten szava az Úr Jézus szava által. És a folytatásban ott van, hogy ezt a szót ma is meg akkor is mindig a tanúságtevők, tehát az Úrei képviselik. És ezt az isteni szót boldogan megosztja a mással. Akkor is, ha a másik még nem tudott semmit az egészről, de akkor is, ha jól tudom, hogy ő is ismeri, de most mégis valami olyasmit akarok megosztani Jézus feltámadásával kapcsolatban az ő feltámadása tényéről, ami most éppen nekem fontos lett. Boldogan megosztani tehát.

Azért amellet nem szabad elmennünk, hogy hogyan nevezik meg az Urat. Halljátok? Így mondom, hogy Urat. „Feltámadott az Úr bizonynal!” Én kisgyermekkorom óta szeretem így mondani – ezt már legutóbb is mondtam – Úr Jézus. Úgy magában Jézust csak esetleg tanításban szeretem használni vagy Jézus Krisztust. Nekem az egy kicsit olyan idegen. De az Úr Jézus az nagyon személyes. Gyermekkorom óta így hívom. Vagy az Urat kifejezést is, ha gyermekkorom óta Istenről beszélek, az Úr, az Urat kifejezéssel.

Az Úr támadott fel biztosan – ez Lukács kijelentésében fontos. Remélem, emlékeztek – megint hadd mondjam így –, hogy hol is használta először a

Szentírás az Úr kifejezést Istenre? Már a teremtésnél is ott van, aztán a bűnet meg az azt követő minden esemény, aztán végén a Jelenések könyvében is olvasunk az Úrról. Az Úr, az az Isten, aki teremtő, mindenható hatalommal bíró, gondviselő Isten, de aki népének a szabadítója, megtartója, aki ígéretet tesz. De az Úr kifejezéssel már különösen is az ígéretet beteljesítő személyére utal a kijelentésben. Ezért mutatkozik be Mózesnek így: „vagyok, aki vagyok” – és ebből lesz az Úr kifejezés.

És ez az a kifejezés, ami miatt mi Jézust Úr Jézus Krisztusnak mondjuk. És ez az a kifejezés a „vagyok, aki vagyok”-ból kiindulva, amiért az Úr Jézus, különösen János evangéliuma leírásában magáról így beszélt: én vagyok. Volt, hogy így magában, volt, hogy mellette sok minden. De remélem, emlékeztek, a jelzők, amik szerepelnek az 'én vagyok' kifejezések mellett, azok mindig azt akarják kiemelni, hogy az adott helyzetben levő tanítványnak, közösségnek, ennek az Úrral éppen akkor és ott milyen személyes szeretetközössége lehet. „Az Úr az én pásztorom” – mondja a zsoltáros. Jézus hogy mondta? Én vagyok a rossz pásztor? Aki azt se tudom, hogy mit csináljak, amikor az enyémekek épp a halál árnyéka völgyében járnak? Meg nehezebb helyzetekben kellene őket valahogy megtartanom. Jaj, mit csináljak? Nem tudom! Ez a rossz pásztor. Nem, Jézus a jó pásztor. Aki, ha kell, még az életét is odaadja a juhokért. Ő nemcsak a halál árnyéka völgyében járt, hanem ő járt a halálban magában is.

Személye titkában, hogy Isten és ember egyszerre, az Úr Jézus Úr a halál felett. A „feltámadott az Úr bizonyjal”, ez egyet jelent azzal, hogy Jézus Krisztus Úr a halál fölött. Úr az örök halál fölött, tehát a kárhozat fölött. „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” – mondta a kereszten, jelezve, hogy őneki kell elhordozni a kárhozat ítéletét. A 'szálla alá poklokra' kifejezésben majd az úrvacsora előtt is fogjuk mondani, hogy ő nemcsak testileg halt meg, hanem a kárhozat ítélete alapján is meghalt.

Ő Úr a bűnös ember lelki halála fölött. Ki is ez a Simon, akinek megjelent az Úr Jézus? Aki például háromszor megtagadta. Lukácsnál a tagadás-történetnél Péternek hívja, de attól még megtagadta. De Jézus meghalt a kereszten. Valósággal meghalt, hogy a bűnös elveszett tanítványa is a lelki halálból feltámadva új életben járhatson.

És Úr a testi halál fölött is. Ezért hadd fejezzem így ki: Jézus nem túlélte a halált, hanem átélte. Ő nem úszhatta meg a halált, a testit sem. Neki meg kellett testileg is halni. De éppen így átélte, hogy mit jelent meghalni testileg. És amikor éppen megtörtént a testi halála, akkor mi történt Jézussal? Utolsó lehetével mit mondott Jézus? „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.” Ez is hirdette, hogy valósággal meghalt testileg, a lelke pedig ment a mennybe. Abba a bizonyos paradicsomba, amiről meg a Lukács evangéliuma leírásában beszélt a latornak, hogy még ma velem leszel a paradicsomban. Nem a lator várta, a lator lelke várta Jézust a paradicsomban, mert Jézus hamarabb meghalt testileg is, mint a lator. Jézus Úr tehát a halál fölött minden tekintetben.

De ő Úr az élet fölött is. A feltámadott Úr uralkodik a te meg az én életemben is. Ez különösen akkor fontos, hogyha a te meg az én életemnél az is

FELTÁMADOTT AZ ÚR BIZONNYAL

igaz, hogy mi már az Úréi vagyunk. Mert ha még nem vagy az Úré, akkor az életed fölött uralkodik, de ezt még te nem akarod hinni és nem akarsz e szerint élni. De hogyha velem együtt tudod, mit jelent Jézus életed fölötti uralma és életem fölötti uralma, akkor ez azt jelenti, hogy Jézus Úr az ő egyházában. Akkor is, ha az egyház ketten vagytok házasságban, ez már egyház, mert ahol ketten, hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük – mondja Jézus. A legkisebb sejt a házaspár és mind a ketten hitben jártok, az egyház legkisebb sejtjében átélitek, hogy uralkodik az Úr a házasságunkon, a családi éleleteken, a gyülekezeti közösségünkön e bűneset utáni világ minden történése közepette. Ahogy ez történt a feltámadás napján is, akkor is sokféle bűneset utáni világi esemény történt nagypénteken, nagyszombaton, feltámadás napján, de a Jézus Úr mindezek között az ő egyházán.

És mit is mondott a tanítványoknak, mikor a tizenegy elment Galileába? Máté evangéliuma végén olvassuk, minden kereszteléskor hallani szoktuk, a 18. versben: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Tehát ő nem csupán az ő egyházán Úr e bűneset utáni világ minden körülményei között, hanem ő Úr e bűneset utáni világ fölött is.

Pedig mi is tapasztaljuk a szörnyűségeket, ami miatt én legszívesebben most sírnék. Mert amikor én kimondom, hogy orosz-ukrán háború, akkor ebben benne van mindaz a szörnyűség, amiről hallunk. Mi a magyarok miatt érezzük át leginkább, meg a Kárpátalján levő lelki testvéreink miatt különösen is, hogy mit jelent ez, hogy háború. Ez rettenetes, ez gonoszság – és lehetne sorolni egy csomó negatív jelzőt. Terrortámadás volt Tel Avivban – ahogy olvastam a híradásokban. És ez volt leírva: rosszkor voltak rossz helyen, akiket elütött az az autó és egy biztos, hogy meghalt, amikor olvastam róla. Föld-rengés.

A gonoszság megsokasodása ebben a világban, mert a szeretet meghidegül. De akkor is az Úr Jézus uralkodik és ő fölötte áll minden gonosznak is, mert „feltámadott az Úr bizonytalansággal”. Ő akkor is Úr, amikor az utolsó idők eseményeinek azok a részei beteljesedését tapasztaljuk, amelyek negatív előjelűek a Bibliában. Ezek is azt hirdetik, hogy Jézus eljövetele közel van. Ezért mondtam az elején is, nekünk az élő Úr, a feltámadott Úr eljövetele az teljesen biztos. A halálnál is biztosan, mert ha Jézus ma jönne el, akkor nem is kellene meghalnunk, ahogy Énóknak meg Illésnek sem kellett.

Hiszed-e, hogy igaz ez: feltámadott az Úr bizonytalansággal? Hiszed-e, hogy Jézus tényleg Úr? Ez a kérdés átvezet ahhoz, hogy akkor a feltámadott Úrral való közösség számodra bizonyosság-e? Ez akkor is kérdés, ha hívő vagy, vagy, ha még nem vagy hitben.

Mert az Úr uralkodása akkor is ott az első tanítványok idejében, ott a feltámadás estéje idejében is azt jelentette, hogy ő uralkodik, de nemcsak az egyházában, hanem az egyházán keresztül is. Az ő uralkodását mindig is az övéivel, az ő szeretett népével való boldog közösségben akarja megélni. Az Úr Jézus uralma nem olyan felfoghatatlan, valami titokzatos, éteri valóság, hanem nagyon is valóságos lelki uralom Szentlelke és igéje által az övéin keresztül.

Nemcsak a ténye fontos tehát az Úr Jézus feltámadásának, hanem a Feltámadottal való szeretetközösség is fontos, és ez az igének éppen a hangsúlya. Itt akarom azt csak kiemelni nektek: „és megjelent Simonnak”. Lukács evangéliumában ezzel a névvel akkor említi a korábban az Úr Jézus tanítványát, Pétert, amikor mondja neki, hogy: „Simon! Simon! Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.”

A Simon névvel tipikusan arra utalt Jézus, hogy kőkemény támadás alatt vagy, te különösen is, a többiek is, de te nagyon, de én imádkoztam érted. De utána mégiscsak elbukott ez a tanítvány. De ahogy mondtam, ott Péternek írta – „Péter pedig” – és háromszor megtagadja. De Lukácsnál mit olvashattunk, amikor éppen az volt az aznapi ige? Nemcsak a kakas szólalt meg ott a harmadik tagadásnál, hanem az Úr Jézus ott az udvaron van valamiért, valahogyan, és egy biztos, hogy megállt, hátrafordította a fejét és ránézett Péterre. És akkor kezdett Péter keservesen sírni.

Most nyugodtan gondolja mindegyikőtök át, hogy te Jézusnak ezt a tekintetét milyennek értékeled. Mert nincs leírva, hogy hogyan nézett rá, az van leírva, hogy ránézett. Negatívan vagy pozitívan értékeled Jézusnak azt a tekintetét? Utálattal néz a tanítványra? Pusztulj el! Nem vagy méltó arra. De hát ő azt mondta, hogy én imádkoztam érted... Akkor az is lehet, sőt, számomra az ige alapján és az ige összefüggései alapján inkább ez a biztos, hogy Jézusnak abban a tekintetében, ha volt is ítélet, mert lenne miért ítélni a tanítványt, de benne volt a kegyelem. És Péter nem véletlenül sír keservesen.

Nem véletlen, hogy ő kifutott a sírt megnézni. Nem hitt ő se az asszonyoknak. Nehogy már! És Jézus ezért őt is számon kéri. Azon az estén, amikor találkozik ott a tanítványaival, akkor számon kéri rajtuk, hogy hogyhogyan nem hitetek az asszonyoknak. De Péter, amikor kiment a sírhoz és csodálkozva ott magában van, még mindig nem hisz, de aztán Jézus megjelent neki. Mert a Péterrel való személyes közösség fontos volt Jézusnak.

De megjelent a többieknek is – ez a 24. rész 36. versétől olvasható történet. Ezt most nem olvasom föl, esetleg otthon, ha gondoljátok, olvassátok majd el. Egyet csupán kiemelek: amikor éppen beszélgetnek egymással az emmausiak meg a Jeruzsálemben levők, akkor jön Jézus. Mert elhangzott ez, hogy „feltámadott az Úr bizonynal, és megjelent Simonnak”, majd jött az, hogy ó, nekünk is milyen módon, és ott elkezdtek sorolni a történetet. És miközben ezek így beszélgetnek, beszélnek, egyszer csak jön Jézus maga. Ott van, és nem ismerik föl egyből. Péter sem. Még mutatnia kell Jézusnak a szegek helyeit a testén, aztán még eszik is előttük, és még mindig nem ismerik föl. Akkor már a nagy csodálkozás meg öröm miatt.

És akkor olvassuk, hogy az Úr egyszer csak megnyitja az Írások megértésének a lehetőségét. Tehát a Szentírás, Jézus szavain keresztül a Szentírás világos lesz nekik, és akkor ismerik föl Jézust. A Szentlélek ígérete, Jézus mennybemenetele történetével zárul az evangélium. Mi is Szentlelke és igéje által Jézus szavát így ismerhetjük. Hogy fejeződik be a Máté evangéliuma? Minden

FELTÁMADOTT AZ ÚR BIZONNYAL

keresztelő végén ezt is halljuk: „és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Közösség a Feltámadottal biztosan.

Te hiszed a feltámadását Jézusnak, csak még nem Úr az életed fölött? Akkor a közösséggel valami nagy baj van. Az Úr ma is azért szól, hogy itt is legyél bizonyos, hogy ő nemcsak biztosan feltámadt, hanem ő biztosan az életed Ura akar lenni mindenben. Vagy néha azt érezted te is, ahogy én, mint Tamás: nagyon szép, amit a többiek mondanak, csak éppen én nem hiszem el, amíg oda nem tehetem az ujjamat meg miegymás. Aztán az Úr Jézus jött egy hét múlva és Tamás a végén hogy mondta? „Én Uram és én Istenem!” Lehet, hogy egy csomó bizonytalanság van benned a hit dolgában, meg mindennel kapcsolatban, mert az Úr Jézussal való közösség, ha bizonytalan, akkor sok minden kétkedés lehet bennünk. De Tamással együtt mégiscsak felismerteti akkor majd az Úr, hogy kimondhasd: „Én Uram és én Istenem!”

Vagy Simonhoz hasonlóan – ahogy én is szoktam – már megint megtagadtad. Hányszor? De akkor lehet, hogy az Úr Jézus közel jön hozzád és egy másik történethez kapcsolódóan a János 21-ből csak azt kérdezi tőled: „Szeretsz-e engem?” Lehet, hogy háromszor fogja kérdezni, mert úgy akarja megmutatni, hogy nem az a kérdés, hogy te hogy viselkedtél, vagy hogy nem, hanem arra nézz, aki én vagyok számodra. És akkor minden bukásod ellenére mered-e hinni, hogy szerethetsz engem, és akkor lehet, hogy nem kell majd elbuknod.

Súlyos betegen, meghalásra készülve is micsoda bátorítás és vigasztalás lehet ma is, hogy igen, a halál utolsó ellenség, de a meghalás az nyereség. Hiszen a Feltámadottal való szeretetközösség már itt a földön is óriási kincseket rejt. Hát még milyen, amikor Jézus eljön és mindörökre az Úrral! De ha előtte visz magához – ahogy hallottuk délelőtt is az istentisztelet során a személyes példában lelkipásztorunktól –, milyen lehet átélni még a gyászban is, hogy a hitben elhunyt szerettemet az Úr hazavitte és neki mennyivel jobb ott, és hogyan vigasztalja az Úr az itt maradottakat. Vagy halálos ágyon fekvő hogyan erősíti a legnehezebb szenvedéseket átélő, benne bízóját is, hogy az Úr feltámadott és a Feltámadottal való közösségben a halál sem lehet gát.

És milyen nagy ajándék, hogyha ez által az első tanítványokhoz hasonlóan mi is tanúságtevők lehetünk azok között, akik még nem ismerik ezt az Urat. Amíg tart a kegyelem ideje, órála tehetünk tanúbizonyságot szóban is meg élettel is az elveszettek között, mert az Úr Jézus feltámadott, mert ő uralkodik, és vele lehet közösségbe kerülnie az elveszett bűnösöknek ma is.

Adja az Úr, testvérek, hogy ennek a bizonyosságnak az ereje, vigasztalása, bátorítása ne csak minket, hanem mindazokat is erősítse, bátoríthassa, akik között Jézusról tehetünk mi is tanúbizonyságot.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, imádunk téged, mert az Úr Jézus elvégzett mindent. Hódolunk előtted, hogy ő Úr lett valóban a halál fölött is. És magasztalunk ezért a nagy ajándékért, hogy nekünk már nem is csupán az ő feltámadása bizonyos-

ságát akartad ma is kiemelni, hanem még inkább azt, hogy milyen szeretetközösségben lehetünk mi övele egyénként is és közösségként hitben.

Urunk, szeretnénk megköszönni hálás szívvel valóban, hogyha házastársunk is Jézust szereti velünk együtt. Köszönjük, hogyha a családban is Jézus az Úr. De azért is imádunk, hogy ha csak egyedül vagyunk a családban még hitben járók, akkor is Úr lehet Jézus rajtunk keresztül. Segíts így élnünk. És szeretnénk hálát adni, hogy a gyülekezeti közösségünkben is Jézus lehet az Úr.

És Urunk, a feltámadás ünnepi napján is, amikor a háborúra gondolunk, a sok szenvedésre, a gonoszságra, ami a gonosz miatt és a bűn miatt van e világban, köszönjük, hogy Jézusra tekinthetünk, aki bizonynal feltámadott és él és hisszük, hogy ő uralkodik. Szeretnénk kérni, hogy mi a magunk helyén ebben az uralomban legyünk részesek és legyünk így áldássá. Akkor is, hogyha nagyon gonosz ez a világ.

Köszönjük, hogy még mindig lehet az elveszetteknek hozzád térni. Segíts nekünk is a helyünkön lenni, a maga idejében, akár alkalmatlan időben is, ha arról van szó, Jézusról tanúbizonyságot tenni mindenképp az életünkkel, de szavunkkal is.

Köszönjük, hogy te megtartod azokat is, akik nagyon súlyos betegségben vannak a testvéreink közül is. Köszönjük, hogy te a halálos betegek számára is élő reménység lehetsz. Kérünk téged arra, erősítsd is őket, kegyelmeddel vedd körül. És köszönjük, hogy te a tiédet mindig el is készíted a hazavitelre és a gyászban is vigasztalsz bennünket. Kérünk is, hogy tegyed.

És könyörülj meg a mi népünkön, vezetőinken, a kárpátaljai magyarokon, az ottani hívó népen különösképpen is legyen békességed és kegyelmed. És hadd kérjük, hogy adj ebben a háborúban békességet fizikailag is hamar. Köszönjük, hogy ezt is kérhetjük tőled, mert csak tebenned bízunk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, Jézusért.

Ámen.

Hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökön-örökké. Ámen.

2Péter 3,18

348. ének

1. Örvendezetek, egek, Ti is, földi seregek!
Mindnyájan örüljetek, Vígan énekeljetek,
Mert Urunk feltámadott, Nékünk életet adott.
2. Jézus él, mi is élünk, A haláltól nem félünk,
Mert legyőzte a halált, Örök váltságot talált
Isteni erejével, HATHATÓS érdemével.
3. Nékünk megigazolást És a bűnből gyógyulást,
Istennel békességet És boldog reménységet
Nyert feltámadásával, örök igazságával.
4. Előtted arcra esünk, S kérünk, édes kezesünk:
Részeltess halálodnak És feltámadásodnak
Drága érdemeiben, Édes gyümölcseiben.
5. Cselekedd Szentlelkeddel, Végtelen érdemeddel,
Hogy új életet éljünk, Végre porból felkeljünk
Örök, nagy boldogságra És halhatatlanságra.